Р Е Ш Е Н И Е
№ 46060

гр. София, 23.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 23.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Анета Юргакиева
ЧЛЕНОВЕ: Мая Сукнарова
Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10169** по описа за **2026** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 2605 от 09.07.2026 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 114-ти състав, по АНД № 13293/2025г., е отменено Наказателно постановление (НП) № 182/11.06.2025 г., издадено от началник на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари, Главна дирекция „Гранична полиция“ - МВР, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ), на З. А. /Z. A./, гражданин на Република У., е наложено административно наказание – глоба в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл. 34 от ЗЧРБ.

Недоволен, наказващият орган - началникът на ГПУ – С. към РДГП – Аерогари е подал касационна жалба, тъй като счита решението за неправилно поради нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила, а също така за необосновано. Излага подробни доводи, че в хода на административнонаказателното производство не са били допуснати сочените от районния съд съществени нарушения на процесуалните правила – липса на осигурен преводач и на редовна процедура по предявяване и връчване на АУАН. Иска се от касационната инстанция да отмени обжалваното решение и да потвърди наказателното постановление. В проведеното съдебно заседание пред настоящата инстанция касационният жалбоподател се представлява от юрисконсулт К., която поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена.

Ответникът - З. А. се представлява по делото от адв. М., който в писмен отговор и в съдебно

заседание оспорва касационната жалба, като я счита за неоснователна. Претендира разноски.
Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.
Съдът, като взе предвид наведените с жалбата касационни основания и тези, за които следи служебно съгласно чл.218, ал.2 от АПК, прие следното:
Касационната жалба е допустима - подадена е в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол. По същество е неоснователна.
На 16.05.2025 г., около 17:00 ч., З. А., гражданин на Република У., се явил на ГКПП „Аерогара С.“ с оглед предстоящо пътуване до И. с полет № РС272. А. притежавал международен паспорт № FA0076006, издаден на 17.02.2019г., в който била отразена многократна българска виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ №[ЕИК], издадена на 21.06.2024 г. от Консулска служба на Република Б. в Т.. Целта на визата била работа, а срокът на валидност бил от 25.06.2024 г. до 25.12.2024 г., с разрешен срок на пребиваване в Република Б. от 45 дни. При извършена гранична проверка от старши полицай при ГКПП „Аерогара С.“, същият установил, че за лицето имало регистрирано влизане в Република Б. на 03.09.2024 г. през ГКПП „Аерогара С.“ и към момента на проверката нямало регистрирано излизане от страната, като А. е превишил разрешеният визов престой с 211 дни.
На 16.05.2025г. бил съставен на З. А. АУАН Серия АД № 146, бланков № 0647786, за нарушение по чл. 34 от ЗЧРБ. АУАН бил съставен в отсъствие на нарушителя, тъй като след извършената проверка жалбоподателят се качил на полета за И.. АУАН бил оформен като връчен при условията на отказ на нарушителя да подпише АУАН.
На база на съставения АУАН, на 11.06.2025 г. началникът на ГПУ С. към РДГП – Аерогари – ГДГП - МВР издал обжалваното НП № 182/11.06.2025 г.
В края на месец юни 2025 г. З. А. се завърнал в Република Б. с цел започване на нова работа, и при пристигането му на летището същият бил уведомен за издаването на НП, както и за възможността да заплати доброволно наложената му глоба. НП обаче не му било връчено тогава. А. уведомил работодателя си за случилото се, при което той, заедно с други негови колеги, посетили Аерогара С. с цел запознаване със съдържанието на обжалваното НП. Така същото било връчено на А. на 01.07.2025 г. срещу подпис.
СРС е приел, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи и съдържат всички законоустановени реквизити съгласно чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, като достатъчно подробно и ясно е описано в какво се изразява нарушението. По същество е приел, че вмененото нарушение е доказано от обективна и субективна страна. СРС обаче е констатирал допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, поради които е отменил НП. По-конкретно съдът е приел, че не са спазени правилата за съставяне и връчване на АУАН и НП, тъй като АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя и няма данни изобщо да е бил връчен на жалбоподателя, като вместо това е оформен като връчен при условията на чл. 43, ал. 2 от ЗАНН – при отказ на нарушителя да подпише акта. Също така съдът е приел, че като не е осигурен на лицето преводач от узбекски език, е накърнено правото му на защита, което също е съществено процесуално нарушение.
Решението е правилно.
Районният съд е изпълнил задължението си да извърши цялостна служебна проверка за законосъобразност на наказателното постановление, установил е вярно и точно релевантните факти и въз основа на това е направил правилни изводи. Преценката на районния съд, че в хода на административнонаказателното производство и при издаване на наказателното постановление са допуснати съществени процесуални нарушения е правилна и обоснована.
Правилно районният съд е приел, че административнонаказателното производство е съществено

опорочено, предвид, че НП е издадено, без да е връчен на лицето съставения АУАН.
Разпоредбата на чл.43, ал.2 от ЗАНН урежда хипотезата, в която АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и е предявен на лицето, но то е отказало да го подпише. В този случай - когато нарушителят откаже да подпише акта, това се удостоверява чрез подписа на един свидетел, името и адреса на който се отбелязват в акта.
Това обаче съществено се различава от хипотезата, когато АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя – ако същият е известен, но не може да се намери или след покана не се яви за съставяне на акта /чл.40,ал.2 от ЗАНН/, или ако нарушението е установено въз основа на официални документи / чл.40, ал.5 вр. ал.4 ЗАНН/.
В настоящия случай, от показанията на разпитания по делото свидетел – актосъставителя С. Г., безспорно се установява, че АУАН не е съставен в присъствие на лицето, следователно, чл.43, ал.2 от ЗАНН е неприложим. След като АУАН е съставен в отсъствие на нарушителя, то е следвало, както правилно е посочил районният съд, да се процедира по реда на чл. 43, ал.4 от ЗАНН или актът да бъде връчен по друг допустим начин, респективно при невъзможност лицето да бъде намерено производството да бъде спряно /чл.43, ал.6 от ЗАНН/. В случая обаче правилно СРС е отбелязал, че не е направен дори опит за връчване на акта, а вместо това е удостоверен направо отказ на лицето актът да му бъде връчен. Несъмнено, и при съставен АУАН в отсъствие на нарушителя би могло последният да откаже да подпише акта, когато същият му бъде предявен. В случая обаче няма никакви доказателства, а и твърдения, че това е така, т.е. че процесният АУАН е бил изпратен или предявен за връчване на З. А., но той е отказал да го подпише. След като АУАН не е бил връчен, наказващият орган е следвало да процедира съгласно чл.52,ал.2 от ЗАНН, а именно – да го върне на актосъставителя. Тъй като това не е сторено, издаденото наказателно постановление се явява засегнато от съществен порок, който е самостоятелно основание за отмяната му, до какъвто правилен извод е достигнал и районният съд.
Що се отнася до второто констатирано от СРС процесуално нарушение, изразяващо се в липса на преводач, то настоящият състав счита, че това обстоятелство не е релевантно към хипотезата на акт, съставен в отсъствие на нарушителя, поради което и не намира за необходимо да го обсъжда.
С оглед изложеното, решението на районния съд е правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.
При този изход на делото следва да бъде уважена претенцията на ответника за присъждане на разноските по делото за тази инстанция.
Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо АПК вр.чл.63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2605 от 09.07.2026 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 114-ти състав, по АНД № 13293/2025г.
ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция” да заплати по сметка на З. А. /Z. А./, гражданин на Република У., сумата от 200 евро, представляваща разноски в касационното производство.
Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: